

Lukášek

Je pátek odpoledne, za tři dny oslavím 77. narozeniny a dnes se chystám na každoroční setkání spolužáků ze základní a střední školy. Obě školy jsme absolvovali v pražském Braníku a proto není divu, že místem našich setkání je známá branická hospoda *U dvou kaštanů*. Většina z nás se v Braníku narodila a mnozí zde žijí dodnes. Já se dnes musím do Braníka přesunout pouze z pražského Žižkova, ale během let jsme uvítali i spolužáky z ciziny, například z Kanady anebo z Austrálie.

Průběh našich setkání je v posledních letech dosti podobný. Nejdříve spočítáme spolužáky uhynulé v době uplynulé od naší poslední schůzky, věnujeme jim pietní vzpomínku a pak již jenom povídáme a povídáme. Ani se moc neposloucháme, na vině je akustika v hospodě a také fakt, že většina z nás je již silně nedoslýchavá. Ale to vůbec nikomu nevadí, potřebujeme se hlavně vypovídat ze svých stresů a bolístek a tak si náležitě ulevit. No a samozřejmě také popíjíme a konzumujeme, co jen důchod dovolí. Již se těším!

Můj malý příběh začíná na nástupní stanici tramvaje číslo 5 v Lipanské ulici. Pracně se hrabu nahoru do vozu. Můj stařecký věk a moje voperované endoprotézy obou kyčelních kloubů nejsou zrovna nejlepšími pomocníky při heroickém výstupu do nitra dopravního prostředku. Ale má to také své výhody. Můj výstup s vřelou účastí sleduje osazenstvo tramvaje a sotva se doškrábu na vrcholovou plošinu, nabídne mi s milým úsměvem své místo k sezení krásná mladá slečna. Po přestálé námaze poděkuji jen vděčným šklebem a s úlevou se sesunu na nabídnuté sedadlo. Bohužel, jak dávno jsou pryč ty doby, kdy by se mě podobná velkorysá nabídka od dámy jejího věku bolestivě dotkla...

Šikmo přede mnou, přes uličku, sedí zády ke mně mladá maminka. Žena sedí před plošinkou na které se přepravují dětské kočárky. Také ona přepravuje svého potomka. Čelem k ní a také čelem ke mně sedí v kočárku typu *golfové hole* sympatický chlapeček. On a jeho maminka jsou zřejmě lidé z lepší společnosti. Na první pohled je vidět, že maminka jde s módou. Hezký značkový svetřík a čisté, silně potrhané džíny, ze kterých jí vykukují holá kolena. V ruce žena drží poslední typ mobilního telefonu prestižní značky. Klučina žádný mobilní telefon nemá, ale je zcela zřejmé, že jenom z toho důvodu, že ještě neumí mluvit. Maminka vesele vrká do svého telefonu a kluk se viditelně nudí. Jeho pokusy upoutat na sebe její pozornost odbývá jeho matka slovy:

„Lukášku, neotravuj, vidíš přece, že maminka má velice důležitý rozhovor s tetou! „
Tak tedy Lukášek !? Lukášek zjevně na důležitý hovor své matky s tetou kašle a zoufale hledá jak by se zabavil. Klučina se mi líbí, má výrazné modré oči a mile zvědavý pohled.

Je mi Lukáška líto a tak se na něho usměji a zamrám oběma očima. Lukášek mě zaregistruje, blaženě se usměje a také zamrám. Zamrám pouze jedním okem, Lukášek mě s nadšením napodobí. Žertovně mu pohrozím prstem, Lukášek mě opět napodobí. A nejen to! Lukášek se chopí iniciativy a zavrtí hlavou. Já odpovím stejným způsobem. A za chvíli spolu takto živě konverzujeme. Skoro hluchý dědek a ještě nemluvicí junior. My dva spolu konverzujeme, zatímco Lukášková maminka blaženě vrká do telefonu a okolní svět nevnímá.

Brzy jsme začali s Lukáškem chápat naši vzájemnou pantomimu jako chlapský duel. Něco jako boxerský zápas. Jeden něco předvede, druhý ho musí napodobit. A naopak! Dost dlouho byl stav zápasu nerozhodný. Oba jsme opakovaně byli úspěšní, ale pak se Lukášek ujal vedení na body:

Zcela nečekaně vykouznil pod svým nosíkem kapitální nudli, kterou vzápětí s blaženým výrazem slíznul hbitě vystrčeným jazýčkem. Není to nic, co bych i dnes také hravě nedokázal, ale ze společenských důvodů si to v plně obsazené tramvaji nemohu prostě dovolit. Nepatrnou chvíli jsem uvažoval o kontra úderu. Bohužel, vzhledem k tomu, že mám ještě všechny

zuby, a to dokonce zuby vlastní, nepřicházely v úvahu velice efektní možnosti, které by jinak skýtala vyjímatelná zubní protéza. Samozřejmě jsem si také uvědomoval, že takový útok na bezzubého Lukáška by byl za hranicí pravidel korektního boje.

Navíc jsem si všiml, že Lukášková maminka se chystá na příští stanici vystoupit. Považoval jsem tedy svůj duel s Lukáškem za prakticky skončený a vzhledem k výše uvedeným skutečnostem jsem se ze svého úhlu pohledu spíše přikláněl k nerozhodnému výsledku našeho souboje. Ale čekalo mě kruté vystřízlivění a opravdové K.O.

Ještě než tramvaj zastavila, tak se Lukášek v kočárku hluboce předklonil, oběma ručičkami se chopil své nožičky v místě kotníčku a celé chodidlo včetně botičky si bez jakékoliv viditelné námahy vsunul do té své otevřené papuly. A ještě na mě výsměšně zamrkal. A přísahal bych, že ve chvíli, kdy opouštěl s maminkou tramvaj, na mě malinko vyplázl jazyk.

Tento zákeřný útok jsem již nebyl schopen parírovat, porážka byla zdrcující a ponižující. Do hospody mezi spolužáky jsem dorazil v mizerné náladě. Až tři plzeňské dvanáctky a grilovaná klobása mě trochu postavily na nohy. Ale když jsem se večer vrátil domů, padla na mě opět chandra. Rozhodl jsem se z té sklíčenosti vyspat a do postele jsem šel výjimečně již před půlnocí. Moc jsem si tím ovšem nepomohl. Sotva jsem totiž zavřel oči, propadl jsem se do hororového snu.

V tom snu opět sedím v tramvaji číslo 5 a opět absolvuji duel s Lukáškem. Bohužel teď již ale tuším jak to celé dopadne a vím, že mě nic radostného nečeká. Po krátkém zahřívacím oťukávání se Lukášek podle očekávání vyťasí se svou slavnou dlouhou nudlí. Já jsem ale na tento jeho trik již připraven. Ve snu totiž nemusím brát ohledy na etiketu a veřejné mínění a tak oplácím Lukáškovu stejnou mincí. Přiznávám, že jsem se přitom necítil zrovna komfortně, ale co bych pro úspěch v duelu neudělal !? A Lukášek tentokrát nebuduje!

Stále ale netuším jak se vyrovnám s Lukáškovým závěrečným úderem. Že bych si dokázal nacpat baganče do svojí kolozubé huby, tak to tedy nepřichází do úvahy ani ve snu. Duel pokračuje. Jsem na tahu. S rostoucími obavami sleduji stále se množící Lukáškovy pohledy k jeho botičkám. Bezděky se zahledím na vlastní nohy. S údivem zjišťuji, že mám jenom jednu nohu. Místo druhé nohy mám realisticky vytvarovanou *snímatelnou* protézu. Ve snu vás ztráta vlastní končetiny, bohudík, ani příliš nevyděsí a ani příliš nepřekvapí. A mne to dokonce inspirovalo k ďábelskému plánu jak Lukáškovu oplatit utrpená příkoří. Vrhám se okamžitě do akce ...

A za několik desítek sekund pozoruji s takřka sadistickou rozkoší Lukáška, který se bezvýsledně snaží oběma ručičkami utrhnout si vlastní nožičku, aby ji pak mohl, tak jak to viděl u mne, vítězoslavně zvednout a radostně s ní zamávat. To se mu samozřejmě nemůže podařit, Lukášek vztekle pláče a já jsem dokonale pomstěn. Tak to jsi, Lukášku, pěkně naletěl! Vrátil se mi klid a dobrá nálada. A z hororového snu se propadám do posilujícího bezesného spánku ...